

Hồi 11

Bên Thần Đăng Nhai

N

ường Hiếu Văn lúc này chớp mắt, hỏi:

- Hoàng y tử tử, tử tử xem hắn có đến hay không?

Hoàng Y Thiếu nữ đáp:

- Nhất định sẽ đến, muội cảm thấy chàng rất quan tâm đến tử tử, còn hơn cả tánh mạng của mình!

Đường Hiếu Văn nghe xong trề môi đáp:

- Ai mà thèm, hơn nữa Đà Long Đảm là vật mà tử tử đang cần.

Nói đến đây nàng lẩm bẩm:

- Nếu hắn không đến thì thôi, nhược bằng có đến, muội sẽ thí mạng với hắn.

Hoàng Y Thiếu nữ lắc đầu nói:

- Đường tử tử, thật ra nếu luận về công lực thì tử không bì được chàng.

- Đánh không lại cũng phải đánh, có như vậy cha muội chết mới nhắm mắt được.

Đường Hiếu Văn vừa nhắc đến cha, hai dòng lệ tuôn xuống như mưa.

Hoàng Y Thiếu nữ vội lên tiếng khuyên nhủ:

- Đường tử tử đừng quá thương tâm, theo muội thấy Tần Lâm Phong không phải hạng người như thế đâu, có lẽ là trùng kế của gian tặc...

Dứt lời nàng chợt đưa tay chỉ những tia sáng lấp lánh ở bên kia, bất giác buột miệng hỏi:

- Đường tử tử đó là đâu?

Đường Hiếu Văn thấy nàng ngây thơ như vậy, không nỡ từ chối, đành nén đau khổ lên tiếng:

- Đó là một nơi nổi tiếng ở dãy núi Thanh Thành này, tên gọi là Thần Đăng Nhai.

- Đường tử tử, chúng ta mau qua bên đó xem đi.

Hoàng Y Thiếu nữ tính nết ngây thơ vẫn chưa hết, không đợi Đường Hiếu Văn kịp mở miệng, liền kéo nàng đi.

Hai người đến bên Thần Đẳng Nhai, thấy phong cảnh trước mặt tĩnh mịch hoang vu rợn người.

Chỉ thấy một vực sâu thăm thẳm, từng đám khói mù từ dưới chân cốc, xông lên, xung quanh gió lạnh gào thét ghê rợn...

Hoàng Y Thiếu nữ mở miệng hỏi liên tục:

- Đường tử tử, cái tên Thần Đẳng Nhai này có phải cũng là do những quang thể phát ra hay không?

- Phải đó?

- Những quang thể này do những vật gì tạo thành?

- Đó cũng chính là nhũ hiệu của Thần Đẳng Nhai này!

Hoàng Y Thiếu nữ thấy trong giọng nói của nàng có vẻ thần bí, tính hiếu kỳ nổi lên, thúc giục Đường Hiếu Văn mau kể ra bí mật của Thần Đẳng Nhai.

Hai người đến bên một tảng đá xanh ngồi xuống. Đường Hiếu Văn lúc này đưa tay chỉ lên những đám mây quần vũ trên bầu trời rồi lên tiếng:

- Tương truyền lúc vũ trụ ra đời, thì đã có ngọn núi này rồi, nhưng lúc đó không kêu là Thần Nhai...

- Vậy chớ kêu là gì?

Đường Hiếu Văn khẽ đập vào tay của Hoàng Y Thiếu nữ cao giọng nói:

- Rõ ngốc, đó là chuyện của vạn vạn năm trước, muội làm sao biết được.

Hoàng Y Thiếu nữ bật cười nói:

- Được! Muội sẽ không ngắt lời nữa, xin tử tử kể tiếp đi.

Đường Hiếu Văn chậm chậm kể:

- Ngọn núi này vô cùng hiểm trở, vách núi dựng đứng, quanh năm mây phủ, là một nơi tuyệt lộ, lúc đó có những dã thú thân hình cực kỳ lớn, do trượt chân té xuống đây nhiều không kể xiết, ngày qua ngày, xác người và dã thú mỗi lúc một nhiều, xương cốt ở dưới cốc không biết vì sao mà phát ra ánh sáng, xa xa nhìn thấy, như muôn vạn ánh đèn...

Hoàng Y Thiếu nữ đột nhiên hỏi một câu băng quơ:

- Đường tử tử nếu Tần công tử đến mà không gặp tử ở đó thì sao?

Đường Hiếu Văn đang nói đến chỗ cao hứng lại bị nàng ngắt lời, giận dữ nói:

- Coi kìa, nơi đây cách Ma Cô Trì không xa lắm có đến sao lại không nhìn thấy... người ta đang ngồi nói lại bị muội ngắt lời không nói nữa!

- Đường tử tử xin đừng giận, cứ kể tiếp đi, tại muội không ngoan, để muội tự đánh mình là được rồi!

Hoàng Y Thiểu nữ nói xong đưa ngọc thủ lên tát nhẹ vào hai má của mình.

Đường Hiếu Văn phì cười nói:

- Ái chà, nếu mà người yêu của muội nhìn thấy, chắc chắn là phải đau khổ mà chết!

- Xì! Đường tử tử xấu quá đi chọc ghẹo người ta hoài!

Hoàng Y Thiểu Nữ bị Đường Hiếu Văn chọc ghẹo mặt đỏ bừng, xấu hổ giơ tay đánh bùm bụp trên lưng của nàng.

Đường Hiếu Văn bị nàng đấm, bật cười nói:

- Đừng đánh nữa... Nếu như không muội không kể tiếp đó!

Hoàng Y Thiểu Nữ sợ nàng làm thiệt vội buông tay lên tiếng thúc giục.

- Lúc này muội nói đến đâu rồi!

Đường Hiếu Văn nói đến đây hơi suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Những đốm sáng lập lờ đó giống như đom đóm, cho nên mới kêu núi này là Thần Đăng Nhai, cũng chính là do những ngọn đèn thần đó tạo nên!

- Thì ra là như vậy.

Hoàng Y Thiểu Nữ nói xong đứng bật dậy rồi tiếp:

- Đường tử tử, có lẽ giờ này Tần công tử đã đến, chúng ta mau trở lại Ma Cô Trì xem sao...

- Không đáng để cô nương lo lắng, tại hạ đã đến từ lâu rồi!

Hoàng y cô nương vừa nói đưa tay kéo Đường Hiếu Văn đứng dậy, đang định trở lại Ma Cô Trì bất chợt nghe thấy thanh âm của nam nhân vội quay đầu lại nhìn...

Chỉ thấy cách khoảng ba trượng, có một người mặt bịt vải đen kín mặt, đứng sững trên mặt đất, nơi góc miếng vải bịt mặt lộ ra hai luồng nhõn tuyến lạnh lẽo về phía mình,

Hoàng Y Thiếu Nữ quay lại nói với Đường Hiếu Văn:

- Muội đoán không sai chàng nhất định sẽ trở lại!
- Ai mà cần hấn.

Đường Hiếu Văn mặt phần nộ lộ vẻ tức giận, quay mặt về phía gã bịt mặt hét lớn:

- Tần Lãm Phong, ngươi mau giao Đồ Long Đảm cho vị cô nương đây, rồi bốn cô nương sẽ tính chuyện với ngươi.

Nói xong ngọc thủ, vòng ra sau lưng “xoạt” một tiếng tay nàng đã cầm chắc thanh bảo kiếm.

Gã bịt mặt cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Báu vật trời cho, kẻ nào có phúc thì được hưởng, sao lại phải giao cho ả!

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Tần công tử, ta biết thịnh tình của công tử đối với Đường tử tử đây, nhưng mà gia mẫu...

- Cầm miệng!

Gã bịt mặt quát lên ngắt lời Hoàng Y Thiếu Nữ, giọng lộ vẻ tức giận:

- Nàng đã năm lần bảy lượt cùng với người Phong Tăng truy sát ta, đã là tuyệt tình, tuyệt nghĩa ta sao có thể tiếp tục yêu nàng được, báo cho ngươi biết Đà Long Đảm không thể giao cho nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ nén giận hỏi tiếp:

- Vậy những lời nói trong Thiên Sư Động chàng có còn nhớ không?
- Hoang đường, ta nào có đến Thiên Sư Động...

Gã bịt mặt nói đến đây biết đã lỡ lời nên chữa lại:

- À! Lúc đó chỉ là ta nói bừa mà thôi.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy hấn nói năng lộn xộn, trong lòng đã hiểu được phần nào, nhếch mép cười hỏi:

- Vậy Đà Long đâu?

Gã bịt mặt lạnh lùng đáp:

- Ta hỏi đâu là thân của Đà Long?

- Thân nó vô dụng bị ta vút xuống núi rồi.

Đường Hiếu Văn đứng ở bên cạnh phần nộ, nhú mày cầm hận tay nắm chặt bảo kiếm miêng quát lớn:

- Tên hung đồ ác hơn cầm thú, coi chiều của bốn cô nương đây.

Nàng vũ động bảo kiếm, vô số ánh bạc bắn ra, nhắm phía gã phóng tới.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội đưa tay ngăn lại ôn tồn nói:

- Đường tử tử, hãy bớt giận để muội hỏi gã mấy câu cái đã.

Nàng nói xong đưa mắt về gã bịt mặt cướp lời:

- Tần công tử có phải người nói Đà Long Đảm đã bị người nuốt rồi không?

- Đương nhiên rồi.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhếch mép khinh bỉ nói:

- Ta không tin.

- Làm thế nào người mới tin?

- Nếu như người nói ra màu sắc của Đà Long Đảm ta mới tin một nửa.

Gã bịt mặt ấp úng rồi nghĩ thầm:

- Con nha đầu này, quả lợi hại, Đà Long Đảm có màu sắc gì ta đây cũng không biết được, nhưng vị tất cô nương đã biết, cứ hù nó một phen...

Nghĩ xong hấn cao giọng đáp:

- Màu đỏ.

Hoàng Y Thiếu Nữ cười nói:

- Công tử, người nói sai rồi, Đà Long Đảm là màu xanh.

Gã bịt mặt nghe nàng nói như vậy vội lấp liếm:

- Ánh trăng không sáng lắm ta cũng không nhìn rõ được là màu xanh hay màu đỏ, có lẽ người nói đúng!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói tiếp:

- Cái gì mà có lẽ với không lẽ, phải là màu xanh mới đúng!

Nói đến đây nàng nhẹ nhệ lướt đến phía trước bảy thước, rồi tiếp:

- Công tử, ta không tin với công lực ngươi dưới ánh trăng sáng như vậy lại không phân biệt được xanh hay đỏ, ta không tin.

- Vì sao?

- Bởi vì Đà Long là do Tần công tử lấy đi, không phải là ngươi.

Gã bịt mặt nghe xong thất kinh thối lui ba bước, không biết làm sao trả lời.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại tiếp:

- Ngươi tuy đã thay đổi giọng nói, nhưng vẫn nhận ra ngươi không phải vị công tử đầy lòng nghĩa hiệp kia.

Gã bịt mặt tức giận quát:

- Ta không phải Tần Lâm Phong thì là ai!

- Chỉ khi lột được miếng vải trên mặt ngươi mới biết được.

Hoàng Y Thiếu Nữ dứt lời, ngọc thủ giơ lên, nhanh như điện xẹt nhắm miếng vải đeo trên mặt gã chụp tới. Gã bịt mặt đã có đề phòng từ trước, nếu như không sao có thể tránh khỏi tuyệt chiêu của nàng, dù vậy vẫn phải thối lui năm bước.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhếch mép cười nói:

- Không thanh âm của ngươi không giống Tần công tử, mà ngay cả chiêu pháp tránh né Tiên Vươn Trích Quân vừa rồi của ta, nếu đem so sánh với Tần công tử cũng còn kém xa!

Đường Hiểu Văn vội tiến lên trước xen vào hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Nói mau!

Gã bịt mặt cất tiếng cười khà khà lạnh lẽo đáp:

- Ta là sư huynh của ngươi, Tần Lâm Phong, hôm nay đến đây là muốn diệt cỏ phải diệt tận gốc!

Nói xong gã đưa tay rút xoạt trường kiếm trên lưng xuống "Vèo, vèo, vèo" đã phóng ra ba kiếm về phía Đường Hiểu Văn.

Đường Hiểu Văn thấy thế kiếm của gã bịt mặt rất uy mãnh nhưng hình như có ý không muốn đả thương mình, gã làm như vậy chỉ cốt yếu để người ta tin là gã muốn giết mình mà thôi nàng nghĩ đến đây cảm thấy không hiểu nổi?

Tuy vậy nàng vẫn rút vội bảo kiếm ra để ứng phó.

Gã bịt mặt sau khi phóng ra ba kiếm hình như không muốn nán lại đây lâu, thân hình lay động, chợt phóng xuống núi.

Hoàng Y Thiếu Nữ như một luồng khói tức tốc lướt ngay đến phía trước gã bịt mặt, chặn mất lối đi của gã, rồi lại nhếch mép cười nói:

- Công tử người hãy lột mặt nạ xuống, để chúng ta được thấy mặt thật của người, có như vậy mới đi được.

Gã bịt mặt bị thân pháp huyền diệu của Hoàng Y Thiếu Nữ làm thất kinh, liền đáp:

- Cô nương tại với người không thù không oán, sao người lại năm lần bảy lượt ép buộc ta, nếu cứ như vậy đừng trách ta vô lễ!

- Vô lễ rồi sao!

Gã bịt mặt bị Hoàng Y Thiếu Nữ chọc ghẹo tức giận quát lớn:

- Để ta rạch vài đường trên mặt của người rồi người sẽ biết!

Đang lúc này bỗng có bốn bóng người từ phía Ma Cô Trì phóng lại, đám người này vừa đến đã quát lớn rằng:

- Kẻ nào dám vô lễ với Quận Chúa nhà ta!

Vừa dứt lời trên bãi cỏ đã xuất hiện thêm bốn thiếu nữ áo xanh chính là Xuân, Hạ, Thu, Đông nữ tì của Hoàng Y Thiếu Nữ.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này lên tiếng:

- Bốn con nha đầu đáng chết này, sao giờ này mới đến, người ta đang muốn rạch mặt ta đó!

- Gã dám!

Thiếu nữ áo xanh dứt lời, đưa mắt ra hiệu với ba thiếu nữ áo xanh đứng bên cạnh cùng xông lên bao vây gã bịt mặt, Xuân nhi lên tiếng nói:

- Cái tên cuồng đồ! Người không ra người quý không ra quý này sao đáng để Quận Chúa nhà ta phải bận tay, muốn đánh cứ việc đánh với bốn chúng ta đây!

Gã bịt mặt cất tiếng cười lạnh lẽo:

- Bốn con nha đầu này không biết trời cao đất dày là gì, để ta cho các người nếm mùi tai hại!

Gã dứt lời gươm trường kiếm lên thủ thế, miệng rống lên:

- Các người cùng lên một lượt đi!

Hoàng Y Thiểu Nữ đứng bên cạnh xen vào:

- Bốn người nghe thấy chưa, người đó đang kêu các người đó!

- Quận Chúa, người nói coi bọn tiện nhân phải làm thế nào để trừng trị tên cuồng đồ này?

- Cứ việc lột miếng vải đen kia xuống rồi sẽ tính!

Bốn thiếu nữ áo xanh dứt lời, triển khai chiêu thức rồi cùng xông về phía gã bịt mặt.

Gã bịt mặt thấy bốn nàng thân thủ lanh lợi, không dám khinh địch, liền vũ động trường kiếm trong tay ánh kiếm bạc bắn ra như bóng tuyết, hướng về phía bốn thiếu nữ áo xanh.

Đang lúc này bỗng nghe thấy thanh âm của Xã Đạo:

- Cái tên sát sư nghịch đồ, hái hoa dâm tặc, trộm sách cướp Đà Long Đám kia, lão phu phải đuổi theo người mấy giờ, thế mà người lại trốn ở đây ẩn hiệp đám nhóc này, Xã Đạo ta hôm nay phải tính sổ với người.

Gã bịt mặt nghe thấy tiếng của Xã Đạo chiếu ra quần hùng truy đuổi người cướp Đà Long Đám đã trở về, tự nghĩ:

- Với sáu con yêu nữ trước mặt đã không phải là đối thủ, nay lại thêm Thần Châu Tam Tuyệt

Gã nghĩ xong trong lòng thất kinh, nhắm Thu nhi đâm bậy một kiếm, rồi quay người bỏ chạy.

Gã trong lúc sợ ý nào bay biết nơi mình đang phóng đi lại là tuyệt cốc Thần Đăng Nhai, bất chợt thấy dưới chân hụt hẫng, kinh sợ rợn tóc gáy!

Nhưng gã biến thế cũng thần tốc không kém, lập tức dùng Thiên Cần Trụ đáp người xuống bám vào vách núi, buột miệng kêu lên một tiếng "nguy hiểm thật" rồi định phóng trở lại miệng cốc.

- Bỏ mặt lạ xuống cho ta!

Gã bịt mặt vừa mới lay động thân pháp, đã thấy Hoàng Y Thiểu Nữ như một luồng khói lướt đến trước mặt, gã chưa kịp lên tiếng thì miếng vải bịt mặt đã nằm gọn trong tay nàng.

Gã bịt mặt buột miệng thốt lên:

- Không xong rồi!

Bản năng tự vệ khiến gã bật người ra sau nhưng không ngờ dưới chân mình là vực thẳm, lại cảm thấy trên mặt mát lạnh, biết miếng vải đã bị nàng cướp lấy, thân hình như cánh diều đứt dây, rơi tọt xuống cốc.

Hoàng Y Thiếu Nữ tay nắm miếng vải đen của gã bịt mặt, lộ vẻ nuối tiếc nhìn xuống cốc nói:

- Công tử, nếu vừa rồi ngươi vận dụng Tiềm Long Cửu Đẳng Thần Công thì đâu có kết cục như vậy!

- Nha đầu kia nghe lời người nói hình như hẳn không phải là tên đã cướp Đà Long Đả?

Hoàng Y Thiếu Nữ vội vàng quay đầu nhìn lại...

Chỉ thấy một lão đạo sĩ cao lớn đứng cách mình không xa, nhận ra đây là Nhị Tuyệt Xá Đạo, danh chấn giang hồ.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội quay người bước đến trước mặt lão khom lưng hành lễ nói:

- Dạ phải, theo văn bối hẳn không phải là Tần công tử.

Xã Đạo truy tiếp:

- Vậy chứ hẳn là ai?

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy lão ta truy vấn như vậy tức khí đáp:

- Ta làm sao biết được.

- Người không phải đã lấy được miếng vải bịt mặt của hắn rồi hay sao?

- Nhưng lúc rớt xuống cốc hắn đã dùng tay che kín tay che kín cả mặt.

- Tại sao gã phải dùng tay để che mặt?

- Có lẽ là sợ người ta nhìn thấy mặt thật của gã!

- Vậy sao gã lại phải hóa thân thành tên súc sanh kia...

Hoàng Y Thiếu Nữ bị lão truy vấn liên tục, phẩy tay tức giận nói:

- Gã bịt mặt hóa thân thành Tần Lãm Phong, ngoài việc hù dọa Đường tử tử, có lẽ còn định giá họa Tần công tử nữa!

- Có lẽ cũng có chút đạo lý!

Xã Đạo nghe xong đưa tay gỡ đầu, đi tới đi lui, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Bịt mặt... giá họa! Ai da nhức đầu quá, đạo gia ta càng nghĩ lại càng không hiểu.
- Người nếu như hiểu thì không phải là Xã Đạo!

Thanh âm vừa dứt trước mặt mọi người bỗng xuất hiện một lão ăn mày toàn thân dơ dáy.

- Xú hóa tử, ngươi nếu cười hắc là khùng, Phong Tử ta hôm nay cũng phải đấu với ngươi một trận!

Chỉ nghe tiếng ỵ phục hơi lay động trong gió, trước mặt mọi người lại xuất hiện thêm một vị đứng đầu Thần Châu Tam Tuyệt chính là Phong Tăng.

Phong Tăng đưa tay chỉ Lão Hóa Tử tức giận quát:

- Ta hỏi ngươi, lúc này ta cùng Xã Đạo cố sức truy đuổi tên súc sanh đó, ngươi tại xoa chỉ đứng nhìn? Nếu Thần Châu Tam Tuyệt chúng ta liền thủ, sao gã có thể chạy thoát được!
- Đúng! Phong tử ngươi không nhắc, Xã Đạo ta chút nữa thì quên...
- Câm miệng!

Lão Hóa Tử ngắt lời Xã Đạo, tóc tai dựng ngược tức giận quát lớn:

- Các ngươi một tên thì khùng, một tên thì điên, có thể làm được việc gì, Lão Hóa Tử ta không hề đồ như các người đâu!

Xã Đạo trợn mắt tiến lên hai bước quát lớn hỏi:

- Tên súc sinh tội ác tày trời, lẽ nào chúng ta lại bỏ qua!
- Hắc có chỗ nào ác?
- Sát sư nghịch đồ, hái hoa dâm tặc, trộm sách, cướp cô nương nhà người ta, cướp Đà Long...
- Câm miệng! Cướp Đà Long là do hắc có nỗi khổ riêng, những việc khác không phải là do hắc làm!

Phong Tăng đứng bên cạnh xen vào hỏi:

- Ngươi tại sao lại bênh vực cho hắc?
- Bởi vì ta không điên cũng không khùng, không giống các ngươi không phân biệt được đen trắng.

Xã Đạo rít lên giận dữ quát lớn:

- Người sao lại bênh vực cho hắn, có phải là hắn đã tặng Đà Long cho người?

Lão Hòa tử tức giận đáp:

- Hoang đường! Hóa tử ta hôm nay báo cho các người biết, nếu sau này các người vẫn tiếp tục truy sát xú tiểu tử, hóa tử ta sẽ vứt bỏ danh hiệu, cho các người trở thành Thần Châu Nhị Tuyệt.

- Đạo gia ta và Phong tử sợ người chắc!

- Không những thế, hóa tử ta quyết phải giúp bằng được hắn, ta với các người từ nay về sau gặp nhau ở đâu giải quyết ở đó.

- Bây giờ đã gặp rồi, chúng ta cũng nên giải quyết đi thôi!

Xã Đạo dứt lời hữu chưởng giơ lên, đã quét ra một chưởng về phía Lão Hóa Tử.

Lão Hóa Tử thấy Xã Đạo xuất chưởng để tiếp tục, bỗng nghe thanh âm nhẹ nhàng vang lên bên tai:

- Ba vị Tiền bối không nên vì chuyện của văn bối mà sinh ra mất hòa khí.

Thanh âm chưa dứt, trước mặt mọi người đã xuất hiện một thiếu niên xấu xí, chính là Tần Lâm Phong lúc này đã lấy đi tấm vải đen bịt mặt.

Đường Hiểu Văn trông thấy chàng lửa giận bốc lên, mặt lộ sát khí không nói nửa lời giơ bảo kiếm lên, phóng về phía trước đâm đến chỗ chàng.

Lão Hóa Tử tả thủ giơ lên khẽ phất một cái, đẩy bật thế kiếm của Đường Hiểu Văn rồi lên tiếng:

- Nha đầu, người nếu học theo hai tên hồ đồ kia, hóa tử thúc thúc sẽ giận người đó!

Đường Hiểu Văn thấy vậy liền nói:

- Hóa tử thúc thúc, lẽ nào người lại nhẫn tâm để cha của Văn nhi ôm hận dưới cửu tuyền!

- Ai nói! Hóa tử này cũng đau lòng như người, nhưng không thể hồ đồ được!

Hoàng Y Thiếu Nữ nhẹ nhàng bước đến chỗ Đường Hiểu Văn cất tiếng khuyên giải.

Tần Lâm Phong trầm tư thở dài một tiếng, đưa tay vào trong bọc, móc ra một vật màu xanh biếc, hình giống trứng chim đưa đến trước mặt Đường Hiểu Văn run run nói:

- Sư muội đây là Đà Long Đám, xin sư muội cất lấy.

Đường Hiểu Văn tròn mắt tức khí quát:

- Ai cần người quan tâm, mau đưa cho hoàng y tử tử đi!
- Sư muội, huynh!
- Ai là sư muội, đi mau đưa cho Hoàng Y tử tử, nghe rõ chưa?

Tần Lâm Phong biết sư muội hận mình thấu xương, nhất định sẽ không nhận Đà Long Đả, chàng bèn hướng về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Sư muội quyết không nhận, xin cô nương lượng thứ cho tội mạo phạm vừa rồi, vật này xin hoàn lại cố chủ, mong cô nương nhận cho.

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt phượng khẽ chớp, thấy chàng thành tâm, không tiện từ chối, liền đưa tay tiếp lấy, miệng nở nụ cười nói:

- Đa tạ công tử!
- Bất tất phải khách khí!

Tần Lâm Phong nói xong, mặt hướng về phía Phong Tăng quỳ xuống đất nói:

- Phong bá bá gần đây chắc vẫn khỏe Phong nhi xin thỉnh an bá bá.

Phong Tăng hừ một tiếng đáp:

- Trừ việc kia tức chết vì người, những cái khác đều tốt cả.
- Phong nhi bị oan mà!

Đường Hiểu Văn thấy chàng mở miệng nói tiếng oan ức, giờ bảo kiếm lên định chém về phía chàng, nhưng bị Hoàng Y Thiếu Nữ giờ tay ngăn lại, rồi nói:

- Đường tử tử, Tần công tử có lẽ bị oan, đừng hồ đồ như vậy.

Nàng dứt lời bỗng nghe tiếng Phong Tăng quát lớn:

- Người vẫn còn kêu ca oan hả, đồ giết người!

Lão dứt lời đưa chưởng lên "vù" một tiếng vỗ xuống Thiên Linh Cái của chàng. Lão Hóa Tử vội đưa chưởng ra đỡ, hai ngọn chưởng chạm nhau, một tiếng khô cốc vang lên.

Lão Hóa Tử lúc này tức giận quát hỏi:

- Phong Tăng người vẫn còn mê muội hả?

Phong Tăng mặt lộ vẻ tức giận hỏi lại:

- Xú Hóa tử, người quyết định bênh vực cho tên súc sinh?
- Nếu như người vẫn còn hồ đồ như vậy, hóa tử ta nhất định phải bênh vực cho hắn.

- Vậy để ta giết luôn ngươi!

- Được!

Lão Hóa Tử đã tức giận cực điểm, đưa tay kéo Tần Lãm Phong đang quỳ dưới đất dậy nói:

- Xú Tiểu tử, không nên tranh luận với lũ hồ đồ này, để ta tìm được hung thủ rồi sẽ nói, chúng ta đi!

Lão nói xong đang định kéo Tần Lãm Phong đi, Xã Đạo vội nhảy ra chặn ngay trước mặt quát:

- Đi? Đạo gia ta để các ngươi đi dễ vậy sao?

- Hóa tử ta nói đi là phải đi cho bằng được... Lão chưa dứt lời thì song chương hoa lên nhắm về phía Xã Đạo đẩy ra một chuồng như nộ hải cuồng sơn.

Xã Đạo thấy chuồng lực uy mãnh vội lách người tránh qua một bên, cất tiếng quát hỏi:

- Xú Hóa tử ngươi nói đánh là đánh thật sao?

- Không lẽ ta đùa với ngươi!

- Mấy cái món võ rắn võ mèo của ngươi lão đạo ta đây đã thuộc lòng như cháo, ta thấy ngươi đừng nên múa may nữa thì hay hơn.

- Lão Hóa Tử ta gần đây có luyện tập được một môn tuyệt nghệ đảm bảo Xã Đạo ngươi không chịu nổi vài chiêu.

- Xã đạo nghe thấy lão nói vậy tưởng thật liền hỏi:

- Đừng khoác lác, mau nói cho Đạo gia ta nghe thử?

- o O o -